

ANMELDELSER

R. NEUNZIG: Vogelbälge und Federn; i PAX & ARNDT: Die Rohstoffe des Tierreichs, Bd. 1, 6—8 Lief., p. 568—868, 1931. Verlag von Gebrüder Borntraeger, Berlin W 35, Schöneberger Ufer 12 a. — Et overskueligt, rigt illustreret Arbejde, som giver Oplysning om Udnyttelsen af Fugleskind og Fjer Verden over.

Først behandles Anvendelsen hos de moderne Kulturfolk. Fjerenes Struktur og Sammensætning omtales, og der gøres Rede for, i hvilken Udstrækning de forskellige Ordener indenfor Fugleklassen benyttes i Fjerindustrien. Sølvehjernerne, der ofte har været udsat for store Myrderier, er man sine Steder begyndt at udnytte paa en mere ublodig Maade; saaledes fredes Kolonierne af *Egretta alba egretta* i Venezuela meget strengt, og de spontant fældede Fjer opsamles og forhandles. I Tunis har man gjort Forsøg paa at domesticere Silkehjeren *Egretta garzetta*. — Der berettes om forskellige tekniske Fremgangsmaader ved Forarbejdelsen af Fjer og Dun samt om de opnaaede Resultater; den handelsmæssige Side af Sagen er belyst ved talrige statistiske Opgørelser. — Et særligt Kapitel er helliget Strudsfuglene, og de Steder, hvor Strudsavlens drives rationelt, er vist paa et Kort.

Hos Naturfolkene er Udnyttelsen af Fugleskind og Fjer almindeligt udbredt uden dog at være lige højt udviklet overalt i Verden; især hos Amerikas, Polynesiens og Australiens oprindelige Beboere har Fjer fundet rig Anvendelse til Udsmykning af Vaaben, Beklædningsgenstande og forskelligt Husgeraad; de afrikanske og asiatiske Folkeslag er i Almindelighed ikke naaet saa vidt i denne Henseende.

Til Slut gives en Oversigt over de vigtigere Fuglearter, hvis Fjer og Skind udnyttes.

B. L.

NEVILLE W. CAYLEY: What Bird is that? A Guide to the Birds of Australia. Illustrated by the Author. Australia, Angus & Robertson limited, 89 Castlereagh Street, Sydney, 1931. Pris 12 sh. 6 d. — En fortrinlig, kortfattet og billig Haandbog for den, der ønsker at tilegne sig Kendskab til Australlandets Fugle.

Efter en kort Indledning behandles Omraadet egen ornithologiske Fauna. Papegøjer og andre for Lægmanden og Begynderen let kendelige Familier omtales for sig, ligeledes Australiens »store Fugle« (Havfugle fraregnet) som Emu, Kasuar, Hønsegaas, Sort Svane o. a., men ellers følges en mere økologisk Inddeling, idet der er skelnet

mellem Beboerne af 4 ret groft afgrænsede Landskabstyper: Skovens Fugle; Fuglene paa Heder og aabent Land; Fuglene ved de ferske Vande samt Kyst- og Oceanfugle. Disse Hovedtyper er igen underafdelte, og gennem fotografiske Gengivelser faar man et udmærket Indtryk af de forskellige Biotoper. — Af Fuglene selv findes der ingen Beskrivelse i Teksten, men paa 36 Farvetavler, hver med indtil over 30 Figurer er alle Formerne afbildet, og nederst paa hver enkelt Tavle findes en Maalestok, der angiver de nøjagtige Størrelsesforhold. Den benyttede Nomenklatur er den samme som den af The Royal Australasian Ornithologists' Union anerkendte, og for hvert Navn er der gjort Rede for dets Oprindelse eller Betydning. Derefter omtales hver Arts (eller Races!) Udbredelse med faa Ord. Under Afsnittet »Notes« nævnes en Del lokale Betegnelser, og der gives en kort Beskrivelse af vedkommende Forms Biologi (Stemme, Væremåde og Ernæring). Endelig gøres der Rede for Ynglemaaden, Redens Anbringelse og Udseende, Æggenes Antal og Farve (men ikke deres Størrelse!), og Fuglens Rugetid angives.

De til Australien indførte Fugle behandles i et Appendix. Af europæiske Arter kan nævnes: Solsort, Sangdrossel, Sanglærke, Svenske, Stillits, Skovspurv, Graaspurv og Stær.

B. L.

S. PRENTISS BALDWIN, HARRY C. OBERHOLSER and LEONHARD G. WORLEY: Measurements of Birds. Illustrations by JAMES MANSON VALENTINE. Scientific Publications of the Cleveland Museum of Natural History, vol. II, 1931. Pris 1 \$.

— En nyttig Vejledning i hvorledes Fugle, saavel levende eller friske som præparerede, skal og bør maales.

De forskellige producerende Ornithologer arbejder ikke altid paa samme Maade, hvad der nok kan virke forvirrende, hvis man skal sammenligne et eller andet foreliggende Materiale med nogle trykte Talangivelser. Paa 151 Tekstfigurer vises de foreslaede Maalemetoder.

B. L.

BALDWIN Bird Research Laboratory: Bird Banding. A collection of papers. — S. PRENTISS BALDWIN's Laboratorium i Cleveland har udsendt et stateligt Bind med 36 Afhandlinger, paa vel ialt 1000 Sider, omhandlende Ringmærkning af Fugle. Det er nu over 30 Aar siden at H. CHR. C. MORTENSEN fik de første Ringe sat om Foden paa Stære, og konstruerede sin snildt udtænkte »Stærenapper«. De Fremskridt, der er gjort paa Ringmærkningens Omraade, har væsentlig været kvantitative, thi i den sidste halve Sneds Aar har denne Metode, særlig i Amerika taget et Omfang, som sikkert aldrig nogen havde tænkt sig. Der er noget herved, som øjensynlig tiltaler de foretagssomme Amerikanere, og det Bind Afhandlinger, Baldwinlaboratoriet nu udsender, bærer det bedste Vidnesbyrd herom; har man dette

Værk, har man med det samme alle Oplysninger der angaar Ringmærkning. FREDERICK C. LINCOLN skrev en Afhandling om Ringmærkning i Europa, der dog kun gaar til 1925. En Bibliografi om Ringmærkning i Amerika af samme Forfatter gaar til 1928, og man forbauses over det mægtige Antal Publikationer, der da var komne om Emnet, efter at Litteraturen om Ringmærkning havde begyndt at tage Fart i 1920.

Ringmærkning udføres jo for en Del paa unge, endnu ikke flyvefærdige Fugle, men allerede MORTENSEN fandt paa, hvorledes man skulde fange udvoksne Stære til Ringmærkning, og benyttede sig af Fangsten i Fuglekøjerne til at faa mærket Spidsænder og Krikænder; en ikke ringe Del af Afhandlingerne i nærværende Bind drejer sig om, hvorledes man fanger Fugle til Mærkning, og unægtelig er der anvendt stor Snilde paa de Masser af Fangstapparater, der er omtalte og afbildede, og man er kommen vidt i saa Henseende. Den sidste Afhandling i Bogen er paa 100 Sider, og hedder kort og godt »Vejledning for Ringmærkere« (Manual for Birdbanders); den giver al tænkelig Anvisning til at fange Fugle ind til Mærkning og anbringe Ringene paa dem.

Naar man ser, hvorledes H. CHR. C. MORTENSEN'S geniale Ide med Ringmærkning af Fugle overalt i Verden er optaget i et Omfang, som han næppe selv havde drømt om, maa man dobbelt beklage, at det Forsøg som blev gjort for et Par Aar siden paa at hædre hans Minde, ved at foranstalte en samlet Udgave af hans ikke just saa omfangsrige Produktion, strandede af Mangel paa Penge. Naar Tanken atter tages op, vilde det være værd at overveje, om man ikke skulde forsøge paa at skaffe baade en dansk og en engelsk Udgave.

O. HELMS.

J. DEWEY SOPER: The Blue Goose (*Chen caerulescens* (Linnaeus)). An account of its Breeding Ground, Migration, Eggs, Nests and General Habits. Editor: Departement of the Interior, Ottawa 1930. 64 pp. + 1 Kort.

Faa Fugle har interesseret Ornithologerne i den Grad som den blaa Snegaas. Den forstod nemlig saa godt at skjule sin Tilstedeværelse, at man i lange Tider kun kendte den fra enkelte Stykker, som var nedlagt paa Træk spredte Steder i de østlige Forenede Stater; og skønt den hvert Foraar og Efteraar maatte drage henover nogle af de tættest bebyggede Egne i Verden, kendte man hverken dens Vinteropholdssted eller dens Ynglepladser og holdt den for en meget sjælden Fugl, der som Eskimospoven, *Numenius borealis*, Vandreduen, *Ectopistes migratorius*, o. a. stod sin Udryddelse nær. Først i 1910 lykkedes det Mc ATEE at paavise, at Blaagæssene overvintrede i mægtige Skarer ud for Louisianas Kyster mellem Mississippideltaets Udal af utilgængelige Øer. De færdes her paa store Dyndør langs med Kysterne af Øerne bevokset med *Scirpus*, *Typha* og andre Græsser, som udgør deres Næring. Vinteropholdsstedet for disse

Gæs er senere ofte undersøgt, det synes konstant kun at udgøres af en Strækning af Louisianas Kyst paa ca. 700 miles. Men hvorfra kom Fuglene, hvor ynglede de? SOPER har siden 1923 gennemrejst den østlige Del af arktisk Canada for at finde Blaagaasens Yngleplads, undersøgt det nordlige Grønland, Ellesmere-, Devon- og Baffins Land, men først i 1929 lykkedes det ham at finde en Yngleplads. Den udgjordes af en græsklædt Tundra, som strakte sig langs Kysten af Bowmanbugten, den inderste Del af Foxe Basin paa Baffins Lands sydvestlige Del, Vest for de store Søer Nettiing og Amadjuak. Denne Yngleplads er i sin største Længde ikke mere end 90 miles lang, og det er fantastisk at tænke sig, at Gæssene herfra maa rejse ca. 3000 miles mod Syd for at naa deres Vinterhjem, der ogsaa er meget snævert begrænset. Netop Ynglepladsens Lidenhed har vel været Grunden til, at en saa stor og karakteristisk Fugls Yngleforhold saa længe var ukendt. Iøvrigt gælder det mange nordamerikanske Gaasearter, at de har et meget lille Udbredningsomraade; saaledes yngler Kejsergaasen, *Philacte canagica*, som i Farvetegningen mærkeligt nok minder meget om Blaagaasen, kun paa en lille Kyststrækning af Nordvestalaska og paa den østsibiriske Kyst mellem Kap Øst og Koliutschin Bugten, og for en tredie Dværsgnegaasen, *Chen rossii*, gælder det, at dens Yngleplads endnu overhovedet ikke kendes.

I SOPER'S udmærkede og detaljerede Redegørelse for sin Ekspedition omtales nøjagtigt Ynglepladsens Topografi, Klima og Plantevækst, og Blaagaasens Rede, Æg, Gæslinger o. s. v. beskrives indgaaende og afbildes paa talrige gode Fotografier. Gæssenes Ankomsttid var midt i Juni, og da Ekspeditionen 20. Juli forlod Stedet fandtes store Gæslinger, og de gamle Fugle var afslaaede. Føden udgjordes for Størstedelen af det sejge Tundragræs — en *Carex*-Art — og er altsaa af samme Slags som i Vinterkvarteret. Europæiske Ornithologer hælder oftest til den Anskuelse, at Blaagaasen blot er en Fase af Snegaasen, en oprindelig, mere *Anser*-lignende Form, hvorfra den helt hvide Snegaas er fremkommet ved Mutation. Tanken er ogsaa bestikkende: de to Gæs yngler i samme højnordiske Egne, er morfologisk meget ensartede, og frembringer ved Krydsningsforsøg villigt Bastarder. Amerikanerne har imidlertid altid hævdet, at Blaagaasen er en særlig Art, og ifølge SOPER taler alt for, at denne Opfattelse er den rigtige, men det er dog kun fortsatte biologiske Undersøgelser, der kan afgøre Blaagaasens systematiske Stilling. At det sidste Ord i denne Sag endnu ikke er sagt, godtgøres nemlig til Fulde ved at SURTON, hvis Afhandling refereres nedenfor, fornylig paa en anden Yngleplads paa Southhampton Island i den nordlige Del af Hudsonbugten, er kommet til en helt anden Opfattelse af Forholdet. Hvad der kunde tyde paa, at det er adskilte Arter er følgende: Trækket er forskelligt. Indbyggerne omkring James Bay (sydlige Hudsonbugt) har længe vidst, at af de store Gaaseflokke, der om Foraaret passerede Egnen, trak Blaagæssene mod Øst og Snegæssene mod Vest. Dette siger dog kun lidet, da forskellige Arter ofte vandrer sammen (f. Eks. Vadere, ogsaa Gæs). Vigtigere er det, at SOPER paa Yngle-

pladsen overhovedet intet »blandet« Par kunde finde, alle Par var enten Blaa-gæs eller Snegæs, heller ikke Gæslingeflokkene var blandede, enten var alle i et Kuld Snegæslinger, eller de var alle Blaa-gæslinger. Forskellen i Dundragten er meget store: Fødder og Tarsler hos Blaa-gæslingen er sorte, hos Snegæslingen grøngraa, Dunfarven hos Blaa-gæslingerne er grønlig, hos Snegæslingerne gullig.

SOPER ender sit interessante og meget klart skrevne Arbejde med nogle Betragtninger over Blaa-gaasens Fredning.

FINN SALOMONSEN.

GEORGE MIKISCH SUTTON: The Blue Goose and Lesser Snow Goose on Southhampton Island, Hudson Bay. The Auk, XLVIII, 1931, p. 335—364; 4 Billeder og 1 Kort.

Forf fandt Blaa-gaasen ynglende paa Southhampton Island, Syd for Baffins Land. En Eskimo havde besøgt en Yngleplads med 800—1000 Par Snegæs, hvoraf Størsteparten var hvide (*Chen hyperborea*), men ca. 300 Par var blaa (*Chen caerulescens*); Gæs af begge Farver ynglende Side om Side, og i ca. 20 Tilfælde havde 2 forskelligt farvede Fugle parret sig. Hvidbugede Individer var ret almindelige, og en saadan (formodet) Bastard afbildes. — Det er saaledes usandsynligt, at de to Former er egne Arter, en Anskuelse Mr. SOPER, hvis Afhandling er skildret i ovenstaaende Referat, synes at hæde til.

Foruden Snegæs nævner Forf. Lysbuget Knortegaas, *Branta bernicla hrota*, og Kanadisk Gaas, *Branta canadensis hutchinsi*, fra den omtalte Egn.
B. L.

Check-List of North American Birds. Prepared by a Committee of the American Ornithologists' Union. Fourth Edition. Published by the American Ornithologists' Union, Lancaster, Pa., 1931. XIX + 526 pp. Pris 4 \$.

— En Oversigt over den nearktiske Fuglefauna; ved hver enkelt Form findes Angivelser om Stedet for den originale Beskrivelse, Yngleomraader og Vinteropholdssteder. I et Appendix gives en Liste over de fossile Fugle.

Det blev overvejet om man skulde lade Grønland udgaa af Listen »as not being a part of North America and distinctly Old World in its faunal relationship« [en Anskuelse, der dog næppe er rigtig] eller ej, men der er dog ikke foretaget nogen Ændring fra den tredie Udgave (1910) i denne Henseende. — Desværre er Resultatet blevet mindre godt, og den ligefremme Vrimmel af Unøjagtigheder og Fejl i Angivelserne om de grønlandske Fugle er et føleligt Savn for den, der beskæftiger sig dermed; tvivlsomme skandinaviske Yngleforekomster er undertiden anført uden Forbehold, saaledes f. Eks. Bra m g a a s paa Lofoten og Blisgaas i Lappland. Det er forstaaeligt, at en Del i den seneste Tid omtalte Racer ikke er medtaget, men det maa anses for en Mangel, at en Del bl. a. af SCHJØLER behandlede Former ikke er nævnt. Hvad de i Grønland forekommende Ægte Gæs, Anser,

angaar, har Komiteen gjort sig skyldig i temmelig grove Misforstaelser; saaledes turde det være hævet over enhver Tvivl, at de ældre Beretninger om Sædgæs i Grønland alle skyldes Fund af Kortnæbbet Gaas, *Anser brachyrhynchus*, og *Anser fabalis* kunde roligt være strøget af Listen som »Accidental in Greenland.« Endvidere staar der, at de grønlandske Blisgæs er *Anser a. albifrons*, mens man under Omtalen af *Anser albifrons gambelli* maa forbavses ved at læse: »Breeding range unknown«; at de i Grønland rugende Blisgæs tilhører den amerikanske Race, turde være fastslaaet.

Alle Arter, der er truffet som mere eller mindre tilfældige Gæster indenfor det omtalte Omraades Grænser, er betegnet ved en Stjerne; det samme gælder Bramgaas og Kortnæbbet Gaas, der som bekendt yngler i Nordøstgrønland, men ikke i Vestgrønland. Fugle, der er indført til Nordamerika af Mennesket, findes anført i Hovedlisten, men de er mærket med to Stjerner.

Den anvendte Nomenklatur stemmer ikke altid overens med den, europæiske Ornithologer sædvanligvis benytter, men dette Forhold kan dog næppe foraarsage Misforstaelser, og desangaende kan Ref. henvise til Prof. E. STRESEMANN's Anmeldelse i Ornithologische Monatsberichte, XL, 1932, p. 58—59. B. L.

A. BERTELSEN: Meddelelser om nogle af de i Vestgrønlands Distrikter mellem 60° og 77° n. Br. almindeligere forekommende Fugle, særlig om deres Udbredelsesomraade, deres Yngleomraade og deres Træk. Med 5 Tekstfigurer og et engelsk Résumé. Meddelelser om Grønland, Bd. 91, Nr. 4, 1932 (75 pp.). C. A. Reitzels Forlag, København; Pris Kr. 3,50.

Foruden over Forfatterens egne Iagttagelser under sit mangeaarige Ophold i Grønland er den foreliggende Afhandling bygget over Meddelelser fra et større Antal Personer, der er bosiddende paa forskellige Steder langs hele Vestkysten; endvidere er en Del Litteraturkilder taget med i Betragtning. Arbejdet omhandler Fugle, der yngler regelmæssigt indenfor Omraadets Grænser; dog blev Islandsryle, Thorshane, Mellemkjøve og Skærpiber med Forsæt udeladt, da der var Mulighed for, at Iagttagernes grønlandske Betegnelser kunde foraarsage Forvekslinger.

Nogle Ringmærkningsresultater af Ederfugle og Rider er publiceret og anskueliggjort gennem 3 Kort. Af 30 *Somateria mollissima borealis*, mærket som Unger ved Thule i Juli 1926, blev 1 dræbt i Nærheden af Mærkningsstedet i en Alder af 2 Maaneder; 8 andre blev dræbt i Egnene mellem Sukkertoppen og Disko i Maanederne November—Maj 1928, 1929 og 1930. Af 375 *Rissa tridactyla* blev 30 dræbt i Vestgrønland, 3 ved Ny Foundland og 1 ved Holland.

Trækfuglene ankommer senere til Nordgrønland end til Sydgrønland, men de forskellige Arter rejser langt fra lige hurtigt; saaledes indtræffer Havlit og Rødstrubet Lom 6—7 Uger tidligere paa 69° end paa 77° n. Br., mens Søkonge og Knortegaas kun er en

Uges Tid om at tilbagelægge den samme Strækning. — En stor Del af de omtalte Arter træffes som Vinterfugle i Sydgrønland; af de øvrige synes Størsteparten at vandre til Amerika; i et Par Tilfælde formodes det, at Vinteropholdsstedet maa søges i og ved Europa.

For de ægte Havfugle som Isstormfugl og Ride maa det være en smal Sag at komme over Atlanterhavet, mens de næppe spontant vil flyve over Kontinenterne; men med de vestgrønlandske Landfugle, som rimeligvis i det væsentlige er af amerikansk Oprindelse, turde Forholdet være et andet; saaledes forekommer det Ref. mindre sandsynligt, at den af SCHIØLER ytrede Formodning, om at de grønlandske Blisgæs især skulde overvintre i Irland, er rigtig; det er vist, at den grønlandske Population af *Anser albifrons* tilhører Racen *gambelli*, og Fuglene er sikkert identiske med Amerikanernes »Tule Geese«, som jo nødvendigvis maa yngle et eller andet Sted paa Jordkloden. Ringmærkningsresultater i Fremtiden vil forhaabentlig bringe Klarhed over Forholdet.

B. L.

FINN SALOMONSEN: Description of three new Guillemots (*Uria aalge*). The Ibis 1932, p. 128—132. — 2 af de nybeskrevne Racer er af Betydning for skandinaviske Ornithologer.

Uria aalge spiloptera yngler paa Færøerne. Langt det største Antal af de færøiske Individder var plettede paa Vingens Underside, og Kropsiderne var stærkere plettede end *Uria a. aalge* fra Island og Norge; de sidste var ensfarvet hvide under Vingen. De to nævnte Racer er lige store.

Uria aalge hyperborea fra Bjørnøen er farvet nogenlunde som den færøiske Form, men den viser større Vingelængde; derimod er Næbbet relativt kortere. Strukturelt minder Fuglen altsaa lidt om den Kortnæbbede Lomvie. Forf. mener, at sidstnævnte Egenskab er betinget af koldt Klima, en Antagelse, der bestyrkes ved at Stillehavspopulationerne varierer paa lignende Maade.

B. L.

H. THO. L. SCHAANNING: Den internasjonale ringmerkning av trekkfugler og de foreliggende resultater for Norge. Stavanger Museums Årshefte, 39—40, 1931, Nr. XI.

Forf. omtaler forskellige Ringmærkningsforsøg fra ældre Tider, som oftest ikke førte til noget Resultat. Først omkring Aar 1900 tog man fat med mere systematiske Arbejdsmetoder, som var paabegyndt 1899 af H. C. MORTENSEN, Viborg. — Der gives en Oversigt over de Centraler, hvorfra Ringmærkninger er foretaget i Tidsrummet 1899—1930, men her savner vi dog Zoologisk Museum, København, som fra 1925 har ladet fremstille Ringe i forskellige Størrelser; de større Ringe er mærket: Zoological Museum, Copenhagen, Danmark (+ Bogstav og Løbenummer); paa de mindre Ringe er »Copenhagen« udeladt. De første Ringe blev fremstillet med Undersøgelser i Grønland for Øje, men i 1928 paabegyndtes Mærkninger med dem ogsaa i selve Danmark.

Gennem 7 Kort med Forklaringer samt en Liste over de genfundne Individuer belyses en Del Tilfælde, der har speciel Interesse for norske Ornithologer. Som venteligt foregaar det normale Træk i nordøst-sydvestlig Retning, men Eksempler paa det modsatte kan dog nævnes — især blandt Havfuglene; saaledes synes et stort Antal Helgolandslomvier, »*Uria aalge helgolandica*«, at overvintre ved Norges Kyster; 39 Ungfugle og 5 Individuer paa 1½ Aar er nævnt. Endvidere omtales 2 britiske Lomvier (*U. a. albionis?*), som er nedlagt i Norge; den ene af disse var en gammel Fugl fra en nordskotsk Yngleplads. — Nogle »villfarande« udenlandske Ungfugle er indtegnet paa et særligt Kort. B. L.

CARL SCHØYEN: Fugle fjell, med fotografier av HERMAN L. LØVENSKIOLD og forfatteren. »Vår ungdom tilegnet.« Gyldendal Norsk Forlag, Oslo 1931. Pris Kr. 15, indb. Kr. 25. — Iagttagelser over og Fortællinger om Fuglelivet paa Lofoten.

Bogens Udstyr er temmelig flot, paa tykt Papir, og de 81 Billeder giver et udmærket Indtryk af Stedets Naturforhold og Karakterfugle, men mange af de fotografiske Optagelser er noget uskarpe, og nogle af dem kunde maaske have været reproduceret smukkere, end de er. Teksten er dels bygget paa Iagttagelser af Forfatteren selv dels paa mere eller mindre troværdige Jægerhistorier, som vel nok er fortalt af Øernes Beboere; saaledes lyder Beretningen om et Ederfugleæg, der trillede i Vandet og gik itu, men ». . . . dukket det op et lite levende og forundret dunnøste med nebb og flittige små svømmeføtter« unægtelig noget æventyrlig, men rent bortset fra denne og lignende Skrøner, som man jo faar tage for, hvad man vil, er Bogen fornøjeligt skrevet, og den indeholder morsomme Beretninger. Interessant er bl. a. Tilstedeværelsen af en Maagekoloni (Stormmaage?) i Toppen af Fyrretræer. B. L.

K.W.J. THUREHOLM: Fra Fuglelivet paa Herlufsholm. Næstved 1929. Jagtvennen.

I en lille Bog paa 76 Sider gør Forfatteren Rede for sine Iagttagelser vedrørende Fuglelivet paa Herlufsholm Gods. Det er ikke til at tage Fejl af, at Forfatteren er ivrig Jæger, der med størst Udførlighed behandler de Fugle, der paa en eller anden Maade har Interesse for Jægeren. Enkelte Arter som Alliker, Krager, Natugler, Gøge og Ringduer faar særlig indgaaende Omtale, medens man om de fleste Smaafugle ikke faar mere Oplysning end, hvad vi længe har vidst om Fuglelivet dér paa Egnen; som bekendt udkom for mange Aar siden en Bog om Næstvedegnens Fugle.

De enkelte Fuglearter opføres i Bogen i alfabetisk Orden; saaledes gjorde ogsaa CONRAD GESNER for 300 Aar siden, og ALFRED NEWTON i sin bekendte »Dictionary of birds«, saa herfor findes der jo Forbilleder; unægtelig synes man, at efter det Princip maatte Bogen indledes med Agerhøne og ikke med Allike.

Arbejdet oplives af en Del Illustrationer, der dog næppe er fremstillede med dette Værk for Øje.

O. HELMS.

Skovrider VAGN HOLSTEIN: Fra Dianas Marker. En Jægers Indtryk og Oplevelser i Naturen. Hage & Clausens Forlag, København, 1931. Pris Kr. 3,50.

Bogen indeholder en Række nydelige Smaafortællinger, Gengivelser af forskellige af Forfatterens egne Jagttagelser. Overalt mærker man den begejstrede Naturelsker, og man følger ham paa hans — blodige og ublodige — Jagtudflugter ude i Terrænet. Forfatteren er en øvet Jagttager, der gennem den foreliggende Bog har ladet andre faa Del i de Glæder, han selv har haft ved sin Færden i den frie Natur.

B. L.

EINAR LÖNNBERG: En intersexuel fasan. Fauna och Flora, 1932. p. 1—5. — Beskrivelse af et Tilfælde, hvor en Fasan, der om Foraaaret var ringmærket og ført til Protokols som Høne, blev skudt paa en Efteraarsjagt, da dens Fjerdragt nu var mere hane- end hønelignende. Ved Sektionen fandt man foruden Æggestok og Æggeleder ogsaa en højre Kønskirtel.

B. L.

JACOB SCHENK: Reisewege einiger ungarischen Zugvögel. — Det er en fortræffelig Idé JACOB SCHENK har haft med at udarbejde et Kort, saaledes at man kan se, hvor Fuglene fra Ungarn drager hen om Vinteren. Der er i meget stort Format, beregnet til Op-hængning i Skoler, tegnet et Kort over Mellem- og Sydeuropa samt den nordlige Halvdel af Afrika, og de forskellige Arters Trækveje er afsat med forskellig Farve, men ikke nok hermed; paa den store hvide Flade i Afrikas Indre er der Farvebilleder af de Arter, det drejer sig om. Og saa faar endda Storken i et Hjørne et særligt Kort, saa at man kan se dens Vandring ned til det sydlige Afrika. Der skrives og fortælles saa meget her hjemme om Ringmærkninger og Fuglenes Vandringer; et Kort som dette giver bedre Oplysning end lange Beskrivelser, og det var ønskeligt, om et lignende kunde fremstilles her i Danmark.

O. HELMS.